

Guillem Roset (ACN)

Una de les obres de l'exposició «Posar el dit a l'ull».

Art

L'artista olotí planteja un joc irònic sobre l'aparença i els límits del «trompe-l'oeil» en una exposició als Espais Volart de Barcelona

Hortalà reflexiona sobre l'engany i la rèplica a la Vila Casas

EFE/DdG
Barcelona

L'artista Lluís Hortalà (Olot, 1959) planteja un joc irònic sobre l'aparença, l'acceptació de l'engany o la rèplica de realitat, les tècniques que utilitza l'art per produir i reproduir les imatges, el miratge i els límits del *trompe-l'oeil* en la mostra *Posar el dit a l'ull*. L'exposició, visitable des de demà i fins al 13 de juliol als Espais Volart de la Fundació Vila Casas a Barcelona, està comisariada per Teresa Grandas i planteja un recorregut per les noves obres de l'artista, entrecruades amb altres obres anteriors, sense una cronologia determinada, sinó posant en relació idees i reflexions que transiten per tota la seva trajectòria: què és el saber i quines són les seves manifestacions.

La comissària va explicar ahir que les obres de la mostra estan vinculades i es basen en «els processos de treball» de l'artista, i proposa una instal·lació a les sales d'un espai on el creador olotí podrà continuar i acabar la creació d'una de les seves peces, el projecte inacabat *Nuremberg*. *La història sempre es repeteix dues vegades*. «L'obra interpel·la la contemporaneïtat amb recursos de la tradició pictòrica, basant-se en la visió com a mecanisme d'aproximació al món», va afegir Grandas.

Per la seva banda, Lluís Hortalà va rebre homenatge en la

presentació a Antoni Vila Casas, ja que tenien una bona relació d'amistat i van compartir molts moments a l'estudi de l'artista l'any abans de la seva mort.

Hortalà usa la hibridació dels llenguatges, la pintura escultòrica, el dibuix fotogràfic o la imatge en moviment, per crear una obra formulada en termes de coneixement i de llenguatge, i la seva mirada és la forma de reflexió de les maneres d'estar al món, de la relació amb la naturalesa i els mecanismes de construcció del poder.

L'atracció per la muntanya

En paraules de Teresa Grandas, moltes de les seves primeres obres es relacionaven amb un aspecte biogràfic: la seva pràctica de joventut de l'alpinisme. «L'atracció per la muntanya es barrejava amb la planificació de la ruta, el desig de l'ascens al cim, el coneixement profund de les pells de la muntanya, les textures del terreny i les circumstàncies que fan possible, o no, l'arribada al lloc desitjat», va detallar Grandas.

Les obres de l'exposició estan dividides en diferents temàtiques, des dels palaus de Versalles, que plantegen les relacions entre el marbre i el poder; la muntanya, tant l'Everest com Montserrat; l'ús monumental del marbre de la monarquia del segle XV, amb Madame du Barry i Maria Antonieta; o il·lusions òptiques. ■